

**КРЪСТЬО СТАНИШЕВ
СНЕЖНИЯТ ЧОВЕК НА
КАРНАВАЛ
ПРИКАЗКА, РАЗКАЗАНА ОТ
КУЧЕТО АКРОБАТ САШКО-
БЕЗСТРАШКО**

chitanka.info

Преди да стана знаменит артист от знаменития Пътуващ цирк, аз си бях едно обикновено домашно куче и живеех на балкона на седмия етаж на осемнадесететажната жилищна кооперация. Там живях само няколко месеца, защото реших да променя живота си, който беше интересен и щастлив, преди да разрушат къщичката със зеления двор. А зеленият двор беше не само зелен, но и просторен, там раснеха стройни дървета, красиви храсти и ухаещи цветя. Но хората разрушиха къщичката със зеления двор и построиха високата жилищна кооперация. Всичко това не е интересно, тъй като е вече известно.

Интересното се случи в новогодишната нощ.

Стоях си на балкона на седмия етаж, подскачах и ловях с уста падащите снежинки. Да подскачаш и даловиш с уста падащи снежинки е много приятно и весело, особено когато си съвсем сам. Стопаните на жилището от седмия етаж бяха отишли някъде да посрещат Нова година. С тях отиде и тяхното шестгодишно момиченце, с което винаги заедно подскачахме, за да ловим с уста снежинките. И затова подскачах сам.

От време на време спирах и се вирах към триетажната къща отсреща, до самата гора. На двора ѝ, побелял и тих, стоеше също побелял и тих Снежният човек. Децата, които викаха и скачаха около него през целия ден, вече сигурно седяха пред телевизорите.

Тъкмо погледнах за пети път към Снежния човек, и той ми помахаша с метлата, която държеше в дясната си ръка. Аз също му помахвах, но не с метла, а с лапа. Метлата отсреща отново се полюля. Даже ми се привидя, че Снежният човек ми кимна. Значи искаше да ми каже нещо, може би нещо много важно. Трябваше да ида при него.

Престанах да подскачам и да ловя с уста снежинките и със седем скока тупнах долу, на твърда земя. Скоковете бяха точно седем, защото — както знаете — живеех на седмия етаж. Само със седем скока можех да бъда на свобода. Така стана и когато ме повика Снежният човек. Бързо изтичах при него.

— Имам една гореща молба! — Той говореше малко през нос, сигурно се беше простудил. — Не искаш ли да ми правиш компания, да поседим заедно, защото съм много самотен?...

— Аз също съм самотен! — отговорих му, но не бях чак толкова самотен. Искаше ми се да бъда мил с добрия Снежен човек и да му помогна, ако мога.

— Помогни ми да си запаля лулата! — помоли ме той.

— Веднага! — подскочих услужливо. — Вътре в къщата гори огън. Познавам всичко вътре. Не се безпокой! — Снежният човек ми подаде своята стара лула. — В тази къща живее Пухчо, котенцето Пухчо, моят най-добър приятел. След минутка ще имаш огън!...

Изтичах към красивата триетажна къща, подскочих и дръпнах дръжката на вратата. В големия хол гореше камината. Цялата къща беше осветена. Така е винаги, когато се посреща Нова година.

Гостите още ги нямаше. Нямаше го и Пухчо. Навярно в този момент стопаните на триетажната къща обличаха новите си дрехи и затова не зърнах никого в хола.

Грабнах въгленче с желязната машина и го пуснах в отвора на лулата. После смукнах. Знаех, че така се прави, за да се запали тютюнът. Закашлях се, но тихичко. Не бях пушач, макар че знаех как се пуши с лула. Бях виждал.

Тичешком прекосих обратно хола, с един скок прелетях над стъпалата и след още няколко скока поднесох на Снежния човек запалената му лула.

— Готово!

— Благодаря ти! — тихо ми кимна той. — Ще пуша внимателно. Огънят е опасен за мене! — От носа му изскочиха три малки кълбета дим. — Ако ти е студено, може да се гушнеш до краката ми. Там е най-заветно!

— О, не! Не е чак толкова студено! Новогодишната нощ е приятна и красива. Ако ми стане студено, ще подскоча няколко пъти и ще уловя с уста няколко снежинки. Така ще се стопля! — И за да му покажа, подскочих и улових с уста една снежинка.

— Вали сняг, снежинките танцуват, къщата е осветена, обичам такова време! Обичам зимата!

— Жалко, че не е винаги зима! — отвърнах любезно и не че ми се искаше винаги да бъде зима, а за да зарадвам самотния Снежен човек.

Но той ми възрази:

— Не бива да бъде винаги зима! Макар че на мене много би ми се искало!

— Защо? — попитах.

— Защото не е справедливо само на мене да ми е добре! — Снежният човек отново изпусна през носа три кльбца дим.

В този миг се чу весел екот на звънчета. По улица „Незабравка“ препускаше шейна. Идваха гостите.

Сгуших се в краката на Снежния човек, той ми кимна мълчаливо и двамата, неподвижни и притихнали, зачакахме.

Звъннаха викове и смях и пред красивата триетажна къща спря красива шейна, теглена от висок бял кон.

Портата широко се разтвори и в двора се втурнаха маскираните гости. Всички говореха високо и шумно се смееха.

Звънчетата отново звъннаха, високият бял кон препусна и красивата шейна изчезна някъде надолу по улица „Незабравка“.

Гостите престанаха да се смеят и да викат. Отвори се вратата на къщата и там застанаха стопаните, също маскирани.

Всички маски бяха много интересни. Видях един хипопотам, един кит, една камила, две маймуни и едно негърче. Преди да успее да разгледам останалите маски, те се уловиха за ръце, завъртяха се в кръг около Снежния човек и запяха:

*Снежната нощ ни обсипва със ласки,
ние сме пеещи весели маски,
ние сме ласкави, ние сме нежни,
ние сме бляскави, ние сме снежни...*

Кръгът се разкъса, екнаха отново викове и смях и маските се втурнаха към разтворената врата на къщата и потънаха вътре. Само Хипопотамът и Камилата останаха на двора.

— Виж каква оригинална маска! — каза Камилата и се поклони пред Снежния човек.

Хипопотамът я хвана подръка и добави:

— Интересна е! Но да вървим! Снежният човек обича снега. А нас ни чакат вътре горещи танци и буйни потоци шампанско!

Камилата се поклони още веднъж.

— Нека го поканим! Не видях друга толкова оригинална маска! Тъкмо ще ни разхлажда вътре със своя снежен вид. Хайде! Тръгвай с нас! — И тя улови подръка Снежния човек, същото направи и

Хипопотамът, а аз едва успях да се дръпна встрани, преди да ме забележат.

— Моля ви! Недейте! Моля ви! Не бива! — само това чух и видях как блъснаха добрия Снежнен човек през вратата вътре в къщата, откъдето кънтяха викове, смях и весела музика.

Останах на двора сам. Валеше сняг, снежинките танцуваха над главата ми, но няхах желание да ги ловя с уста.

Винаги съм презирал грубите същества, такива като Хипопотама и Камилата. Ненавиждам насилието! Замъкнаха на карнавала Снежния човек, а той не искаше. Искаше да си седим двамата на двора и да си приказваме, за да не бъдем самотни.

Трябваше да сторя нещо, не биваше да стоя със скръстени лапи. С един скок се намерих на перваза на широкия прозорец и притиснах нос в стъклото.

Вътре танцуваха и пееха маските. Камилата бе прегърнала Снежния човек и го въртеше. Хипопотамът, качен на един стол, размахваше ръце като диригент. Негърчето и едната маймунка подскачаха в ритъма на танца, а другата маймунка разговаряше с една камилска птица. Имаше и такава маска. Виждах ги, но не чувах какво си говорят.

С още един скок се намерих на ниския балкон и през откренатата балконска врата се вмъкнах вътре. Беше ужасно шумно и ужасно горещо. Танцуващите маски не гледаха надолу в краката си и никой не забеляза моето появяване.

Камилската птица обърна гръб на Маймунката и сложи една голяма шапка с пъстри ленти на главата на Камилата. Това беше знак, че тя ще танцува със Снежния човек. Камилата го освободи неохотно от камилската си прегръдка и Камилската птица веднага го повлече.

— Моля ви! Моля ви!... — чух тихия глас на Снежния човек. — Не бива! Недейте! Не бива!...

— Защо да не бива? — басово попита Хипопотамът и спря да дирижира. — Тук всичко бива! Тук всички трябва да танцуват! Да живее карнавалът! Да живее веселият парад на веселите маски!

— Но аз съм направен от сняг! — умолително извърна глава към него Снежният човек. — Тук е страшно за мене! Тази горещина ме убива...

Камилската птица спря да танцува и се нацупи:

— Тук всеки е някакъв: Хипопотам, Камилска птица, Камила, Снежен човек! Всички сме маски!

— Но аз съм направен от сняг! Не съм маска! Аз съм истински Снежен човек! — Гласът на Снежния човек вече притихваше и хриптеше. По лицето му се стичаха струйки, лулата му беше угаснала, морковеният му нос клюмна. — Тук е страшно за мене! Пуснете ме да изляза! Аз съм истински...

— Аз пък съм сърдита! — тропна с крак Камилската птица и обърна гръб на Снежния човек.

Маймунката, която дотогава не танцуваше, притича и прегърна Снежния човек.

— Пуснете ме! Моля ви! Пуснете ме да изляза оттук! — повтори той, но Хипопотамът отново размаха ръце като диригент и отново още по-силно и весело гръмна веселата музика. Маймунката повлече в танца Снежния човек и той се залюля в кръга на другите маски.

Свих се под стола, на който беше стъпил диригентът Хипопотам, и се чудех какво да измисля, за да спася добрия и нещастен Снежен човек.

— Никой няма да напуска карнавала! — изрева Хипопотамът. — Ключът от вратата е у мене! Веселете се! Да живее карнавалът! Да живее веселият парад на веселите маски!

Подадох глава изпод стола и видях, че той размахва вместо диригентска палка огромен ключ.

— Парадът на маските продължава! — изрева пак Хипопотамът и пусна огромния ключ в дълбокия джоб на своя черен фрак.

Свих се отново под стола. Какво да измисля? Той ще загине тук, посред тези жестоки маски. Той е Снежен човек. Той е истински!...

В този миг някой прекъсна размишленията ми, като ме дръпна за рамото. Подскочих стреснато. Незабелязано като мене, защото никой от танцуващите не поглеждаше надолу към краката си, се беше появил и Пухчо. Подадох му тихо лапа и набързо му обясних положението.

— Не може ли през балкона? — съобрази Пухчо. — Ти нали се промъкна оттам? — И като видя учуденото ми лице, добави: — Видях те още щом се вмъкна, но решил да се намеся само в случай на нужда!

— Приятел в нужда се познава! — подадох още веднъж лапа на храброто котенце Пухчо. — Кажу ми, как да измъкнех оттук добрия Снежен човек?

— Много лесно! Ще го изведем през парадната врата.

— Но ключът е в дълбокия джоб на Хипопотама! — прошепнах и посочих над главата си.

— Моята лапа е пухкава. Нали се казвам Пухчо? С пухкава лапа лесно се издърпва всеки ключ от всеки джоб!

След тези думи Пухчо напусна скривалището под стола и изчезна между краката на танцуващите маски.

Стоях и чаках. Но не чаках даже минута. Пухчо се появи отново и ми показа ключа.

— Готово! Вземи го и действай! Слушай какво трябва да направим!... — Пухчо се наведе и ми прошепна в ухото своя план.

— Разбрано! — прошепнах и аз.

— Тръгвай! Щом ти дам знак — действай! — Пухчо се измъкна от скривалището под стола. Измъкнах се и аз. Маските пееха и танцуваха. Хипопотамът продължаваше да дирижира.

Видях Снежния човек, подпрян до стената. Маймунката му вееше с ветрило. По тъжното му лице се стичаха обилни струйки.

Време беше да изпълня плана на Пухчо. Притичах до Снежния човек и внимателно го чукнах с ключа по десния крак. Той изохка тихо.

— Лошо ли ви е? — попита Маймунката. — Да ви донеса ли чаша шампанско?

— Много ви моля! — кимна ѝ Снежният човек. Беше ме видял. Щом изохка, погледна надолу към десния си крак, но аз му направих знак да мълчи.

Маймунката се промъкваше между танцуващите маски с пълната чаша шампанско в ръка, когато лампите внезапно угаснаха.

„Аааххх!“ — извикаха всички в един глас и закрещяха уплашено. Планът влизаше в действие: Пухчо беше отвил бушоните.

— Бързо! Покрай стената! След пет крачки е вратата! — Снежният човек тръгна тежко след мене. Виждах две светещи точки. Там беше вратата. Там светеха очите на Пухчо. Бързо отключих. Снежният човек дишаше хрипкаво. Отворих и пред нас блесна дворът. Чух гласа на Пухчо:

— По-бързо!

Тримата се измъкнахме мигновено и Пухчо притвори вратата.

— Аз се връщам! Трябва да оправя бушоните, за да продължи карнавалът.

— Благодаря от сърце! — прошепна Снежният човек. — Ако не бяхте вие двамата, щях да загина!

Пухчо махна с пухкавата си лапичка, което означаваше „За какво толкова?“ — и се шмугна вътре. Чух ключът как изщрака.

Прекосихме двора само аз и Снежният човек.

— По-добре да идем в гората! — предложих. — Там няма карнавал и няма да ни досаждат разни нахални маски!

— Жалко, че ми угасна лулата! — каза Снежният човек и затвори портата, през която напуснахме двора.

Красивата триетажна къща блесна отново. Пухчо беше оправил бушоните. Отново екнаха викове, звънна смях, зазвуча весела музика.

Снежният човек ми се усмихна. По лицето му вече не се стичаха струйки. Той бе захапал своята незапалена лула.

— Добре съм! Много сме добре, нали?

Усмигнах се и аз.

Гората се простираше точно покрай улица „Незабравка“. Снежният човек застана под едно високо побеляло дърво. Около нас се белееха други високи мълчаливи дървета. Сгуших се в нозете му. Мълчахме и слушахме как снежинките си шушнат и танцуват.

Отекнаха топовни гърмежи. Настъпваше Новата година.

Добрият Снежен човек беше спасен благодарение на храброто котенце Пухчо, което по-късно също като мене стана знаменит артист от знаменития Пътуващ цирк.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.